

Спокійно $\text{♩} = 96-112$

1. Я хо - чу вам роз - по - віс - ти Про те, як май - же
2. Зай - шов до ме - не він ко - лись, Ко - ли ве - че - рять
3. У ске - лях, бі - ля дже - ре - ла Йо - го я зно - ву

ко - жен рік З'яв - ляв - ся на мо - їй пу - ті Той
я сі - дав. Вми - рав від го - ло - ду мій гість, І
від - шу - кав. Не - по - да - лік во - да тек - ла, А

бі - до - лаш - ний чо - ло - вік. Хто він та - кий, не
я свій хліб йо - му від - дав. Він взяв йо - го, бла -
він зне - си - ле - ний ле - жав. Ко - ли ж під - няв йо -

ві - дав я І не пи - тав йо - го і - м'я, А -
гос - ло - вив І їв, а - ле й ме - ні вді - лив. Бу -
го з ко - лін, Три пов - них ча - ши ви - пив він, То -

ле о - чей йо - го теп - ло В ме - ні лю - бо - в'ю про - рос - ло.
 ло це на - че у - ві сні — Хліб здав - ся ман - но - ю ме - ні.
 ді й для ме - не за - чер - пнув — З тих пір про спра - гу я за - був.

4. Коли дерева вітер гнув
 І сніг у вікна порошив,
 Знайомий голос я почув
 І швидко двері відчинив.
 Його я щиро привітав
 І на печі йому послав.
 Я ж на підлозі спати ліг—
 Неначе біля Божих ніг.

5. На нього я натрапив знов
 Далеко від міських застав.
 Із ран його точилась кров,
 Він ледве дихав і стогнав.
 Я все зробив, щоб він не вмер,
 І я дивуюсь дотепер,
 Бо рани й йому промив,
 А серце я своє зцілив.

6. Восстанне я його зустрів
 В сирій в'язниці, в темноті.
 Хоч він нічим не завинив,
 На страту вранці мав іти.
 Він попросив відповісти:
 “Чи смерть за мене приймеш ти?”
 І я тоді, здолавши страх,
 Кивнув йому і мовив: “Так”.

7. “Дивись на Мене”,— Він сказав,
 І я крізь сльози на очах
 Узрів, що мій Знайомиць мав
 Сліди Голгофи на руках.
 І Він ім'я моє назвав,
 За плечі взяв і обійняв.
 І тихо мовив Цар царів:
 “Ти все для Господа робив”.

Слова: Джеймс Монтгомері, 1771–1854
 Музика: Джордж Коулз, 1792–1858, змін.
 Гімн, який співали незадовго до мученицької смерті пророка
 Джозефа Сміта. Див. History of the Church, 6:614–615.

Матвій 25:31–40
 Мосія 2:17